

ter burde udgaae, dog formener jeg, at naar § 3 blev forandret derhen, at Indenrigsministeriet kunde vedtage en Forandring heri efter Indstilling af vedkommende Aantsraad, vilde det, som er fremhævet af flere ærede Talere, for de forskjelligte store Amters Vedkommende kunne ordnes paa en hensigtsmæssig Maade, forsaavidt deri skulde være engere Kredse, som burde forhindres fra at deelagtiggjøres i Statens Bidrag; derimod vil jeg, forsaavidt der er Tale om Præmierne for Hingsternes Vedkommende, erkjende, at Præmienddelinger for disse kun bør foretages paa et Sted i Aantsraadskredsen, for at man derved kan danne sig et klart Begreb om Forholdet til hinanden af de Hingste, vedkommende Amt er i Besiddelse af. Skulde man imidlertid tage samme Bestemmelse med Hensyn til Hopper, Kreaturer etc., da vil det efter min Formening være en Ubillighed og forstyrre Betydningen af disse Dyrskuer, naar man forlangte, at Vedkommende skulde trække en heel Deel Mil for at komme dertil, og for mange Beboere vilde det vistnok være aldeles uoverkommeligt, saa jeg troer ikke, at det vilde være heldigt, om Saadant dermed skulde være meent og vedtaget. Naar der er talt om i § 4, at man skulde tilveiebringe forskjelligte Ophængerer iforveien, for at lette Ordningen ved Dyrskuerne, da troer jeg ikke heller, at dette er fuldkommen heldigt; thi saaledes som det nu i Regelen gaaer til, undersøges først af Dommerne de Dyr, som man anseer værdige til Præmie, men da der vil blive fremstillet som oftest en Deel, som aldeles ikke ere værdige til Præmie, og hvis Indtegning, som er uden Betydning, vil medtage en ikke ringe Tid, tabes derved mere end der vindes. Jeg synes derhos som allerede fremhævet, at det vilde være at forlange for meget af en Mand, for at kunne komme til at concurrere om en Præmie paa 2—3 Rd., allerede Dagen iforveien at skulle sende sit Bud til det Sted, hvor Dyrskuet affholdes, for at angive de Dyrs Signalement, Herkomst osv., som han agtede at fremstille, hvorved Afkomsten jo kun besværliggjøres uden tilsvarende Nytte, og jeg troer, at Dyrenes Herkomst som oftest vil blive klarere fremstillet ved Dommernes Mellemkomst end ved Opgivelsen af den enkelte Mand. Jeg

troer, at de Stamtavler, som fremkomme paa denne Maade, og paa hvis Paalidelighed jeg sætter særdeles Priis, ville efter min Formening have langt større Betydning end de, der ville fremkomme ved en Opgivelse af den enkelte Mand. Naar det hedder, at Hingstene kun maae indbrændes med Foreningens Mærke, naar de have modtaget en større Præmie, da kan jeg ikke indrømme Paragraphens Bespielse i den Henseende; jeg troer, at naar flere Dyr erklæres værdige til Præmie, maa man gaae ud fra den Forudsætning, at disse alle ere værdige dertil, jeg maa fastholde, at ellers uddeles ingen Præmie; naar der nu bliver uddeelt 4 à 5 Præmier til Hingste, hvorpaa muligviis ingen stor Forskjel er, men hvoraf man dog har maattet fremhæve den enkelte som værdigt til de største Præmier, vil det være uretfærdigt ikke at tildele de andre den Anerkjendelse, som Foreningens Indbrænding giver. Jeg for mit Vedkommende sætter stor Priis paa, at Landstutmesteren selv er tilstede ved Uddelingen af Hestepremierne, og naar Hingstene bleve samlede paa eet Sted, vilde det vel være overkommeligt for ham at være tilstede, hvorimod Enhver vil indsee, at det vil blive næsten uoverkommeligt, hvor der nødvendigviis maa fremkomme flere mindre Afdelinger for Hopper, Røer o. s. v.; t. Ex. vil jeg anføre det Amt, hvor jeg hører hjemme, som har en Udstrækning af 16 Mil; der vil Enhver indsee, at flere Dyrskuers Afholdelse er nødvendig, og at det vil medtage Landstutmesteren, for lang Tid, da der er langt imellem Skuepladserne. Ved disses Afholdelse indseer jeg vel det Behagelige og Nyttige i Landstutmesterens Nærværelse, og dog er hans Nærværelse ikke der nødvendig. At alle Amtsbøerne concurrere til Statens Præmier, finder jeg ganske i sin Orden, da de meer eller mindre ere deelagtige i den Byrde, som derved paahviler Staten; og jeg kan derfor ikke indrømme Nødvendigheden af det, som er udtalt fra en anden Side om, at de ikke skulde have Berettigelse til at concurrere. Jeg vil gjerne indrømme, at for de locale Foreningers Virksomhed vilde det være heldigt, idet Mange vilde gaae ind i Selstabet, for derved ikke at være aldeles udelukkede fra Præmiuddelingen, men jeg maa dog ansee det for en